

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **T. D. D.**, nar. x, t.č. Z., proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie**, adresa pro doručování Jeseník, Moravská 780/4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.8.2011 č.j. KRPM-4184-17/ČJ-2011-140023-SV, ve věci zajištění cizince,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 26.8.2011 č.j. KRPM-4184-17/ČJ-2011-140023-SV se pro vady řízení **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádná z účastnic řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání

rozhodnutí žalované ze dne 26.8.2011 č.j. KRPM-4184-17/ČJ-2011-140023-SV, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“).

Namítá, že:

- 1) a) žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobkyni bylo v roce 2004 uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti do 26.7.2006 a že žalobkyně vycestovala z území ČR v době platnosti víza opravňujícího ji k pobytu na území ČR a znovu přicestovala do ČR až 23.8.2011, přesto v témže rozhodnutí uzavírá, že se měla na území ČR neoprávněně zdržovat od 27.7.2004 dosud;
 - b) z napadeného rozhodnutí přitom není vůbec zřejmé, z jakých skutečností žalovaná dovodila, že by žalobkyně mohla mařit případné nové rozhodnutí o správním vyhoštění. Dříve uložené vyhoštění žalobkyně plně respektovala, jiného porušení ZPC se nedopustila. Ust. § 124 odst. 1 ZPC nelze ani vykládat tak, že naplněním zde uvedených důvodů je vždy (automaticky) založena povinnost policie cizince zajistit, aniž by bylo třeba přihlídnout ke všem okolnostem případu. Ani zjištění, že byla splněna podmínka § 124 odst. 1 písm. a), b) ZPC nezbavuje žalovanou povinnosti zjišťovat všechny rozhodné skutečnosti svědčící též ve prospěch žalobkyně a k nim i přihlídnout. K zajištění může dojít jen v těch případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu, přičemž tento požadavek proporcionality je třeba uplatnit též v případě, že došlo k naplnění okolností uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC;
 - c) žalovaná při svém rozhodnutí zcela pominula otázku, zda je správní vyhoštění, za jehož účelem byla žalobkyně zajištěna, vůbec realizovatelné (zde žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009 č.j. 1 As 12/2009-61 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.8.2011 sp. zn. 3 A 168/2011;
- 2) napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné, když nijak nebyl odůvodněn výrok o době zajištění 180 dnů. Podle § 124 odst. 3, § 125 ZPC je tato doba maximální, přičemž i úvaha žalované, která ji vedla ke stanovení této doby zajištění, musí být odůvodněna;
 - 3) žalovaná dostatečně nezdůvodnila, proč v případě žalobkyně nepovažuje za účinná tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování – žalovaná vůbec nezohlednila, že by žalobkyně mohla žít u syna, příp. zdravotní stav žalobkyně.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na shromážděný spisový materiál a k jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) a) žalovaná vycházela při rozhodování z údajů Cizineckého informačního systému, z nichž je zřejmé, že platnost víza žalobkyně za účelem strpění pobytu skončila 26.7.2004, nebyl nalezen žádný záznam o odjezdu žalobkyně z ČR. Ke dni 27.7.2004 nebyla ČR začleněna ve schengenském prostoru, proto v případě vycestování podléhala žalobkyně povinnosti hraniční kontroly. Kdyby k vycestování došlo, bylo by toto evidováno. Sama žalobkyně též uvedla, že nemůže nijak prokázat svůj pobyt mimo území ČR od r. 2006 do 23.8.2011. Je-li v rozhodnutí uveden údaj o vycestování a zpětném přicestování, žalovaná v napadeném rozhodnutí jen zkonstatovala, co žalobkyně uvedla ve svém

- vyjádření. Tuto argumentaci s ohledem na zjištěné skutečnosti považuje za účelové s cílem oddálit vyhoštění z území. Tato argumentace je navíc nereálná, když žalobkyně nevlastnila žádný cestovní doklad;
- b) nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaná dovodila z jednání žalobkyně, kterým žalobkyně ztěžovala úkony při zjišťování její totožnosti a z údajů vedených v Cizineckém informačním systému;
- c) s nerealizovatelností správního vyhoštění žalovaná nesouhlasí, když žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že neexistují žádné překážky, které by ji bránily ve vycestování, s případným vyhoštěním souhlasí a bude ho respektovat;
- 2) dobu zajištění žalovaná vyhodnotila dostatečně v závěrečném odstavci odůvodnění. Řídila se tím, že žalobkyně nevlastní žádný cestovní doklad a uvedla rozdílné údaje ke své totožnosti, z čehož je zřejmé, že některý z uváděných údajů bude informací nepravdivou a ověření totožnosti může být ztíženo;
- 3) neúčinnost mírnějších opatření byla prokázána jednáním samotné žalobkyně – uvádění odlišných údajů a pobyt na území bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Žalovaná se zabývala i zdravotním stavem žalované a jejími rodinnými vazbami, když žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že se cítí zdráva a o společném soužití se synem neuvedla podstatné informace. Navíc v následném řízení o správním vyhoštění syn do protokolu uvedl, že si přeje, aby jeho matka žila ve Vietnamu, nikoli v ČR.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Především krajský soud konstatuje, že nemohl vycházet ze skutečností, které jsou obsahem správních spisů, ale nenalezly svůj odraz v napadeném rozhodnutí a především nemohl vycházet ani z argumentace neobsažené v napadeném rozhodnutí, kterou žalovaná uvedla ve vyjádření k žalobě. Podle ustálené judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví totiž před soudem nemůže obstát dodatečné zdůvodnění napadeného rozhodnutí provedené v rámci vyjádření k žalobě (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 22.7.1994 č.j. 7 A 521/93-28, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2004 č.j. 3 As 51/2003-58, www.nssoud.cz, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.12.2005 č.j. 11 Ca 207/2005-23). Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004 č.j. 4 Azs 55/2003-51, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010 č.j. 7 Afs 1/2010-53, www.nssoud.cz)

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že je odůvodněno [krom citace § 124 odst. 1 písm. b) ZPC a krom konstatace doručení oznámení o zahájení řízení žalobkyní] následujícím textem, který soud pro přesnost cituje:

„Při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., vycházel správní orgán z následujících zjištění..Dne 26.08.2011 v 15,30 hodin ve městě Zábřeh na Moravě, v mezinárodním rychlíku EC 110 ve směru z Hranic Na Moravě do Zábřehu na Moravě, byla policisty Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Jeseník,

kontrolována cizinka T. D. D., nar. x, státní občanství V.. Kontrolou bylo zjištěno, že se cizinka zdržuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, víza nebo oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu není oprávněna. Prověřením osoby v informačních systémech policie bylo dále zjištěno, že cizinka pobývá od 27.07.2004 neoprávněně, neboť k tomuto dni uplynula platnost jejího víza za účelem strpění pobytu. Z informačních systémů byla zjištěna i skutečnost, že cizince bylo v minulosti uděleno správní vyhoštění z území České republiky rozhodnutím č.j. SCPP-857/OV-VI-2004, vydaným Oddělením cizinecké policie v Opavě a to s platností do 26.07.2006. Z protokolu o vyjádření účastníka správního zjištění ve věci správního vyhoštění sepsaného dne 26.08.2011 v Přerově **bylo zjištěno** (pozn. – zvýrazněno soudem), že cizinka vycestovala z území České republiky v době platnosti jejího víza za účelem strpění pobytu. Zpět do České republiky přicestovala dne 23.08.2011 z Bulharska a pobývala u svého syna v Opavě, část K., ul. A. S. 1393. Na území vstoupila a pobývala od 23.08.2011 a to bez platného cestovního dokladu, bez platného víza i bez platného oprávnění k pobytu. K tomu, aby odvrátila stav neoprávněného pobytu v České republice neučinila žádné úkony.

Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., je z hlediska jednání cizinky nedostačující a není zde záruka, že by cizinka z území České republiky vycestovala, přistoupil správní orgán k zajištění. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by v tomto případě bylo neúčinné.

Tímto rozhodnutím byla cizince stanovena doba zajištění na 180 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění. Cizinka totiž nedisponuje platným cestovním dokladem a ke své totožnosti uvádí odlišné údaje v datech narození, než jsou údaje zjištěné policií v informačních systémech. V otázkách k totožnosti vycházel správní orgán plně z § 177 zákona č. 326/1999 Sb.“

Předně krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu 2) o tom, že není odůvodněn výrok o době zajištění 180 dnů. Ve shodě s žalovanou krajský soud konstatuje, že stanovení doby trvání zajištění je zcela zjevně odůvodněno v posledním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí (s výjimkou poslední věty tohoto odstavce). Je tak zřejmé, že dobu 180 dnů žalovaná stanovila s ohledem na to, že žalobkyně nemá v držení platný cestovní doklad a ověření její totožnosti je ztíženo tím, že uvádí odlišné údaje v datech narození, než jsou údaje zjištěné z informačních systémů. Proto stanovení kratší doby zajištění nepostačuje k realizaci případně uděleného správního vyhoštění, k němuž je nutno postavit totožnost žalobkyně včetně všech potřebných identifikačních údajů najisto.

Důvodným je však celý žalobní bod 1).

K jeho části 1a) krajský soud konstatuje, že údaj, že žalobkyně „vycestovala z území České republiky v době platnosti jejího víza za účelem strpění pobytu. Zpět do České republiky přicestovala dne 23.08.2011 z Bulharska a pobývala u svého syna v O., část K., ul. A. S. 1393. Na území vstoupila a pobývala od

23.08.2011“ převzala žalovaná do svého rozhodnutí nikoli jen jako konstataci toho, co uvedla žalobkyně ve svém vyjádření, ale jako skutková zjištění žalované.

Uvedla-li žalovaná, že tyto skutečnosti **zjistila**, plyne z toho, že učinila závěr, že právě tyto skutečnosti jsou součástí zjištěného stavu věci (§ 51 odst. 1 správního řádu). Tyto skutečnosti jsou pak v příkrém rozporu s dalšími částmi zjištěného skutkového stavu a jeho právním hodnocením (jak vyplývají z napadeného rozhodnutí), když i přes uvedená **zjištění** žalovaná uvádí, že žalobkyně pobývá v ČR neoprávněně již od r. 2004, a to i přes předcházející rozhodnutí o správním vyhoštění.

Uvádí-li pak žalovaná ve vyjádření k žalobě jiné hodnocení uvedených skutečností, činí tak v rozporu s tím, co uvedla jako důvod napadeného rozhodnutí právě v tomto rozhodnutí samotném.

Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné, což ho činí nesrozumitelným, a proto nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

Důvodnou je i část žalobního bodu 1b) spolu s žalobním bodem 3). Skutečnosti, pro které má žalovaná za to, že by snad žalobkyně mohla mařit případně udělené správní vyhoštění, a pro které považuje za neúčinná zvláštní opatření, spočívají podle obsahu napadeného rozhodnutí v „*prokázaném jednání cizinky*“. Toto jednání pak může spočívat jedině ve zjištění skutkového stavu, jímž je podle obsahu napadeného rozhodnutí toliko vnitřně rozporný závěr konstatovaný v předcházejících odstavcích.

Uvádí-li žalovaná ve vyjádření k žalobě jiné či další skutečnosti, které mají vyplývat se spisového materiálu, nezbyvá soudu než opakovat, že tyto skutečnosti nenalezly svůj odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto je nelze považovat za žádný z jeho důvodů (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Napadené rozhodnutí je tak i v této části nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

Pro úplnost na tomto místě krajský soud konstatuje, že se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že ani naplnění některé ze skutkových podstat zajištění uvedených v § 124 ZPC neznamená pro žalovanou povinnost rozhodnout o zajištění. Jak zdůraznil i Ústavní soud v nálezu ze dne 12.5.2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08, *nalus.usoud.cz*, „*uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodne o zajištění cizince.*“ Je-li pak závěr o potřebnosti zajištění cizince předmětem úvahy správního orgánu, pak i taková úvaha musí být z odůvodnění rozhodnutí o zajištění seznatelná a přezkoumatelná.

Důvodnou je konečně i část žalobního bodu 1c) o tom, že žalovaná se nezabývala otázkou, zda je případné rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec

realizovatelné. Žalobkyně zde případně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009 č.j. 1 As 12/2009-61, Sb. NSS č. 1850/2009, www.nssoud.cz, podle něhož „*Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.*“ Tato úvaha v napadeném rozhodnutí zcela absentuje, proto ani tuto úvahu nemohl krajský soud přezkoumat [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

K argumentaci uplatněné žalovanou ve vyjádření k žalobě krajský soud opakuje, že přezkoumává důvody napadeného rozhodnutí (§ 68 odst. 3 s.ř.s.), tedy jen úvahy a závěry žalované, které našly v napadeném rozhodnutí své místo. Není úkolem správního soudu domýšlet a dedukovat úvahy a závěry, které zůstaly správními orgány v jejich rozhodnutí nevyjádřené.

Pro důvodnost žalobních bodů 1) a 3), tzn. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalobkyni podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Pro úplnost soud dodává, že žaloba mu byla spolu se správními spisy doručena v pátek 16.9.2011. Rozhodl-li tedy o žalobě dnešního dne, učinil tak v rámci lhůty stanovené mu § 172 odst. 5 větou první ZPC.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 27. září 2011
v 9:58 hod.

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu